

**ZASADY ORGANIZOWANIA KĄPIELISK NA RÓŻNCH AKWENACH
I DLA RÓŻNCH POTRZEB (KOLONIE, OBOZY, WZASY) –
SCHEMATY, WYPOSAŻENIE.**

Friedenberger Jakub

ZASADY ORGANIZOWANIA KĄPIELISK NA RÓŻNYCH AKWENACH I DLA RÓŻNYCH POTRZEB (KOLONIE, OBOZY, WCZASY) – SCHEMATY, WYPOSAŻENIE.

1. OGÓLNE ZASADY ORGANIZOWANIA KĄPIELISK.

Organizacja kąpielisk miejskich należy do organów samorządu terytorialnego, czyli powiatów, gmin, urzędów miasta. Zapewnienie bezpieczeństwa osób pływających oraz kąpiących się i uprawiających sporty wodne należy również do osób prawnych i fizycznych prowadzących nad wodą działalność [1, 4, 6].

Zlokalizowanie kąpieliska wymaga pozytywnej opinii Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego, które jest uprawnione do wydawania ekspertyz w zakresie bezpieczeństwa na wodach, na swoim terenie działania. Ponadto organizacja kąpieliska wymaga uzgodnienia z właściwymi organami administracji samorządowej, inspektoratem żeglugi śródlądowej i organem Państwowej Inspekcji Sanitarnej, a lokalizacja kąpieliska nad wodami morskimi – ponadto z dyrektorem właściwego Urzędu Morskiego [2, 3].

Wybór miejsca na kąpielisko bezpośrednio związany jest z bezpieczeństwem kąpiących się na nim osób. Przy wyborze miejsca na kąpielisko pamiętać należy o miejscach stwarzających szczególne zagrożenie oraz gdzie kąpiel jest wyjątkowo niebezpieczna. Zakazami kąpeli powinny być objęte obszary wodne położone przy śluzach, mostach, budowlach wodnych, portach, szlaki żeglowne oraz wody o silnym zanieczyszczeniu i wirach. Miejsca niebezpieczne położone na obszarze wodnym, na którym kąpiel jest dozwolona, oznaczyć trzeba tablicą ostrzegawczą, określającą przyczynę niebezpieczeństwa. Obszary wodne objęte zakazami kąpeli należy oznaczyć zwłaszcza przy dojściach i dojazdach do danego miejsca (załącznik nr 2). [3, 5, 6]

Kąpieliska mogą być urządzone nad obszarami wodnymi, których zanieczyszczenie nie przekracza dopuszczalnych norm ustalonych w odrębnych przepisach (załącznik nr 1)

Kąpielisko należy zlokalizować tak, aby miało dogodnie ukształtowany brzeg i dno oraz dobre nasłonecznienie. Szybkość prądu wody w obrębie kąpieliska zlokalizowanego nad wodami bieżącymi nie powinna przekraczać 1m/s [3].

Jeśli chodzi o organizację kąpieliska na terenach ośrodków wypoczynkowych, sportowych, rekreacyjnych i turystycznych, położonych nad obszarami wodnymi, to obowiązek ten spoczywa na kierowniku danego obiektu. Musi on zagospodarować obszar wodny w celu umożliwienia kąpeli osobom nie umiejącym pływać oraz zapewnić oznakowanie wszystkich obszarów wodnych i miejsc, na których kąpiel jest niebezpieczna lub objęta zakazem kąpeli. Jeżeli ośrodki położone są na terenach ze sobą sąsiadujących lub znajdują się w pobliżu siebie, to może być urządzone dla nich kąpielisko wspólne [3].

Miejsce do kąpeli oznacza się w ramach wyraźnie oznaczonych granic terenu kąpieliska czy pływalni. Na każdym kąpielisku i pływalni trwale oznacza się strefy dla umiających i nie umiających pływać [3].

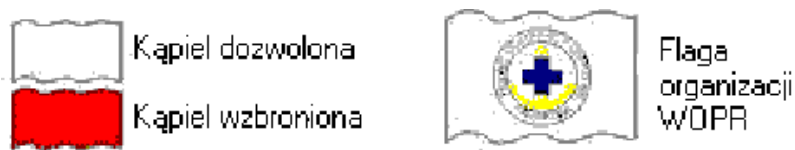
W rejonie oznakowanych kąpielisk, odbijanie i dobijanie do brzegu jednostek pływających o napędzie mechanicznym, może odbywać się wyłącznie po wyznaczonych i oznaczonych pasach ruchu. Pas ruchu powinien mieć szerokość 25 metrów (na terenie Urzędu Morskiego Słupsk 50 metrów) [5].

Przy każdym kąpielisku i pływalni powinien być umieszczony w widocznym miejscu regulamin ustalony przez kierownika placówki. Określa on szczegółowe warunki korzystania z obiektu. Regulamin powinien być umieszczony na tablicy o minimalnych wymiarach 120 cm x 70 cm, sporządzony literami wielkości nie mniejszej niż 1 cm . Regulamin powinien

obowiązkowo zawierać nazwę i adres jednostki organizacyjnej prowadzącej dane kąpielisko lub pływalnię oraz zabraniać wstępu osobom których stan wskazuje na spożycie alkoholu i zakazywać sprzedaży i spożywania napojów alkoholowych. Ustawa określa również inne istotne informacje, które powinny znajdować się w regulaminie. Przykładowy, szczegółowy regulamin kąpieliska przedstawiony jest w załączniku numer 3. [3].

Kąpieliska i pływalnie muszą być wyposażone w sprzęt ratunkowy, urządzenia sygnalizacyjne i ostrzegawcze (wzrokowe i słuchowe), apteczkę i sprzęt medyczny pierwszej pomocy. Załącznik numer 4 przedstawia wykaz sprzętu medycznego, leków i artykułów sanitarnych, w które powinny być wyposażone kąpieliska oraz pływalnie [3].

Informację o dopuszczalności lub zakazie kąpeli przekazuje się przez wywieszenie flag odpowiedniego koloru na każdym typie kąpieliska. [3].

Rys.1. Flagi stosowane na kąpieliskach [8].

Przepisy ustalają również minimalne normy zatrudnienia ratowników na poszczególnych akwenach. Przedstawiają się one następująco:

- na kąpieliskach śródlądowych na każde 100 metrów linii brzegowej – jeden ratownik od strony lądu i jeden ratownik od strony lustra wody,
- na kąpieliskach nadmorskich – trzy osobowe zespoły ratowników na każde 100 metrów linii brzegowej,
- na pływalniach dysponujących nieckami o długości do 25 metrów – jeden ratownik,
- na pływalniach dysponujących nieckami o długości 25 - 50 metrów – dwóch ratowników,
- na pływalniach dysponujących nieckami o długości powyżej 50 metrów – trzech ratowników [3].

2. SZCZEGÓŁOWE ZASADY ORGANIZOWANIA KĄPIELISK.

2.1. KĄPIELISKA ZORGANIZOWANE.

Kąpieliskiem zorganizowanym jest teren położony nad obszarem wodnym, z plażą na stałe przystosowany do kąpeli, z wyznaczonymi i trwale oznakowanymi strefami kąpeli, wyposażony w urządzenia sanitarne oraz inne urządzenia jak: pomosty, natryski, szatnie.

Strefę dla nie umiejących pływać o głębokości wody nie większej niż 120 centymetrów oznacza się bojami w kolorze żółtym, przy czym za bojami powinien znajdować się pas bezpieczeństwa o szerokości 5 metrów i głębokości nie przekraczającej 130 centymetrów. Strefy dla umiejących pływać o głębokości wody do 4 metrów oznacza się bojami w kolorze czerwonym, przy czym odległość ich od strefy dla nie umiejących pływać lub od linii brzegowej może w kierunku prostopadłym wynosić maksymalnie 50 metrów. Brodzik dla dzieci trzeba usytuować w miejscu gdzie dno jest piaszczyste i płaskie, a głębokość nie przekracza 40 centymetrów. Brodzik oznaczony jest bojami oraz otoczony siatką sięgającą do dna [3].

Na kąpielisku zorganizowanym należy zapewnić stałą kontrolę przez ratowników lustra wody z wież obserwacyjnych lub podwyższonych pomostów na brzegu oraz z łodzi ratunkowych lub stacjonarnych punktów ratowniczych na wodzie. Łódź ratownicza powinna być trwale oznakowana na burtach.

Na każde 200 metrów linii brzegowej kąpieliska zorganizowanego powinno znajdować się jedno pomieszczenie na sprzęt ratunkowy, pomocniczy i osobisty ratowników.

Kąpielisko zorganizowane musi posiadać sieć łączności przewodowej lub radiowej z możliwością bezpośredniego łączenia się z pogotowiem ratunkowym i policją. Najlepszym rozwiązaniem są dwa niezależne od siebie systemy łączności. Bardzo dobrym, najmniej zawodnym i najszybszym systemem jest łączność radiowa VHF ze Zintegrowanym Systemem Łączności, jeśli taki na danym terenie funkcjonuje. Drugim, alternatywnym systemem może być klasyczna, kablowa sieć telefoniczna lub sieć telefonii komórkowej.

Kąpieliska powinny być wyposażone w określony w przepisach sprzęt ratunkowy i pomocniczy oraz urządzenia sygnalizacyjne i ostrzegawcze. A są to:

- łódzie ratunkowe, motorowe – jedna na każde 400 metrów linii brzegowej oraz wiosłowe, jedna na każde 100 metrów linii brzegowej,
- koła ratunkowe z linką lub pasy ratownicze – jedno na 50 metrów linii brzegowej, zawieszone na słupkach w pobliżu lustra wody,
- liny asekuracyjne z kołowrotem o długości liny minimum 80 metrów na każdym stanowisku ratowniczym, a na kąpieliskach morskich, jedna na każde 100 metrów linii brzegowej,
- bosaki ratunkowe,
- tuby głosowe lub elektroakustyczne na wszystkich stanowiskach ratunkowych od strony lądu i wody,
- tablice zawierające aktualne informacje o temperaturze wody, powietrza, sile wiatru oraz wysokości fali,
- sygnalizację alarmową,
- środki łączności między stanowiskami ratunkowymi – przewodowe lub radiowe,
- rzutki ratownicze,
- sprzęt do nurkowania,
- lornetki,
- nosze ratunkowe [3].

Przepisy określają również szczegółowo wyposażenie obowiązujące na stanowisku ratowniczym oraz na łodzi ratowniczej.

Stanowisko ratownicze	Łódź ratownicza
Rzutka ratunkowa	Rzutka ratunkowa
Lornetka	
Radiotelefon	
Sprzęt do nurkowania ABC	
Apteczka	Apteczka
	Zaburtowa linka ratunkowa
	Koła i pasy ratunkowe z linka
Tuba głosowa lub elektroakustyczna	Tuba głosowa lub elektroakustyczna
	Kotwica z linką

Tabela 1. Sprzęt obowiązujący w miejscu pracy ratownika wg Dz. U Nr 57 z dnia 7 czerwca 1997 r .

2.2. KĄPIELISKA PROWIZORYCZNE.

Kąpieliskiem prowizorycznym jest teren położony nad obszarem wodnym, z plażą, przystosowany do sezonowego wykorzystania, z miejscem do kąpiei prowizorycznie oznakowanym oraz wyposażony w urządzenia sanitarne.

Na kąpielisku prowizorycznym trzeba zapewnić stałą kontrolę lustra wody przez ratowników.

Strefy dla nie umiejących i umiejących pływać powinny być oznakowane w taki sam sposób jak na kąpieliskach zorganizowanych.

Sprzęt ratunkowy i pomocniczy powinny stanowić:

- łódź wiosłowa, jedna na każde rozpoczęte 100 metrów linii brzegowej,
- koła ratunkowe z linką lub pasy ratownicze, jedno na 50 metrów linii brzegowej,
- lina asekuracyjna o długości minimum 80 metrów,
- słuchowy sygnał alarmowy,
- rzutki ratunkowe,
- lornetka,
- bosaki ratunkowe.

Wyposażenie łodzi ratowniczej oraz stanowiska ratowniczego jest dokładnie takie same jak na kąpieliskach zorganizowanych (tabela 1) [3].

2.3. PŁYWALNIE

Pływalnią jest obiekt wyposażony w sztuczny zbiornik wodny (basen) przeznaczony do kąpiei , mający trwałe brzegi i dno, zaopatrywany w wodę przepływową oraz mający urządzenia sanitarne, szatnie, natryski. Pływalnie mogą być kryte i odkryte. Teren pływalni odkrytej musi być trwale odgradzony płotem, a oznaczenia głębokości wody muszą być trwałe i widoczne. Pływalnia otwierana jest w określonych godzinach, w których służbę pełnią ratownicy. Obiekt musi mieć zapewnioną bezpośrednią łączność z pogotowiem ratunkowym i policją. Na małych pływalniach nie stosuje się łączności między ratownikami. Może być ona przydatna na dużych, odkrytych obiektach.

Na pływalni tak jak na innych kąpieliskach należy zapewnić stałą obserwację przez ratowników lustra wody oraz osób znajdujących się na terenie obiektu. Stanowisko ratownicze powinno znajdować się w takim miejscu aby zapewniało ratownikom obserwację całego terenu basenu.

Wyposażenie ratownicze i pomocnicze pływalni stanowią koła ratunkowe z linką lub pasy ratownicze - dwa na pływalniach o długości do 50 m i cztery na pływalniach o długości powyżej 50 m, oraz żerdzie o długości co najmniej 4 m - dwie na pływalniach o długości powyżej do 50 m oraz cztery na pływalniach o długości powyżej 50 m. Sprzęt powinien być rozmieszczony wokół basenu w pobliżu wody i być gotowy do użycia w każdym momencie. Nieobowiązkowym, przydatnym w ratownictwie na pływalni podręcznym sprzętem ratowniczym są rzutki rękawowe. [3, 6].

Kąpielisko zorganizowane	Kąpielisko prowizoryczne	Pływalnia
Łodzie ratownicze: - motorowe (1 na 400m) - wiosłowa (1 na 100m)	Łodzie wiosłowe (1 na 100m)	
Koła lub pasy ratunkowe (1 na 50m)	Koła lub pasy ratunkowe (1 na 50m)	Koła ratunkowe (2 do 50m dł. 4 pow. 50m dł.)
Bosaki ratunkowe	Bosaki ratunkowe	Żerdzie o dł. 4m (2 do 50m dł. 4 pow. 50m dł.)
Liny asekuracyjne- pływające (80m dł.) z kołowrotkiem	Lina asekuracyjna- pływająca (80m dł.)	
Rzutki ratunkowe	Rzutki ratunkowe	
Sygnalizacja alarmowa	Słuchowy sygnał alarmowy	
Lornetka	Lornetka	
Środki łączności		Łączność telefoniczna
Tuba elektroakustyczna		
Sprzęt do nurkowania		
Apteczka, nosze	Apteczka	Apteczka
Maszt flagowy, tablice informacyjne	Maszt flagowy, tablice informacyjne	
Regulamin	Regulamin	Regulamin
Wieże obserwacyjne lub pomosty dla ratowników		

Tabela 2. Sprzęt obowiązujący na kąpielisku wg Dz. U Nr 57 z dnia 7 czerwca 1997 r.

2.4. KĄPIEL NA KOLONIACH, OBOZACH, WCZASACH.

Do obowiązków kierowników koloni, obozów i innych placówek wypoczynku dzieci i młodzieży, których uczestnicy korzystają z ogólnodostępnych kąpielisk i pływalni należy zapoznanie uczestników z regulaminem danego kąpieliska lub pływalni oraz czuwanie nad jego ścisłym przestrzeganiem oraz uzgodnienie z kierownikiem kąpieliska lub pływalni warunków i sposobu korzystania z kąpieliska lub pływalni zapewniających bezpieczeństwo uczestnikom [3].

Okazjonalną kąpiel grup kolonijnych na plaży warto przenieść na teren oddalony od kąpieliska publicznego, które przeważnie jest oblegane. Umożliwia to skupienie grupy oraz lepszą obserwację kąpiących się. Zakładając, że kolonia posiada swojego ratownika, który czuwa nad bezpieczeństwem osób kąpiących się [6].

2.5. KĄPIELISKA TURYSTYCZNE

Gdy na danym akwenie nie ma zakazu kąpieli, można samemu znaleźć dogodnie do kąpieli i bezpieczne miejsce. Wymiary musimy dostosować do umiejętności osób kąpiących się. Dla grupy nie pływającej głębokość wody powinna sięgać najmniejszemu uczestnikowi do pasa. Dla pływających uczestników kąpieli głębokość wody może odpowiadać głębokościom na kąpieliskach. Przed wejściem uczestników do wody trzeba określić obszar pływania lub przeznaczony do kąpieli oraz przedstawić zasady bezpiecznej kąpieli.

Ratownik pilnujący grupy powinien posiadać dowolny środek ratunkowy (rzutka, boja SP) dostosowany do potrzeb danego akwenu. Pamiętać należy, że podczas kąpieli grup zorganizowanych zawsze musi być ratownik [7].

2. 6. KĄPIELISKA ŚRODLĄDOWE.

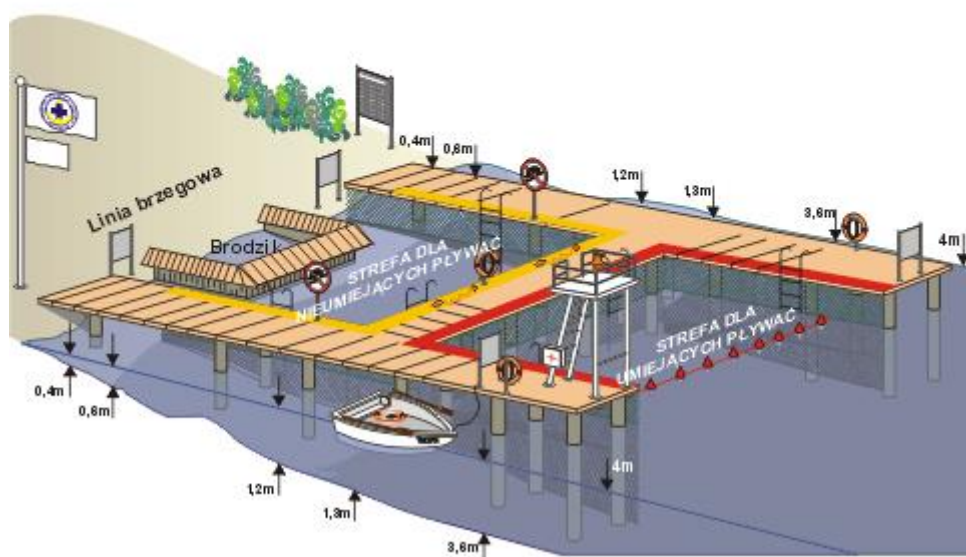
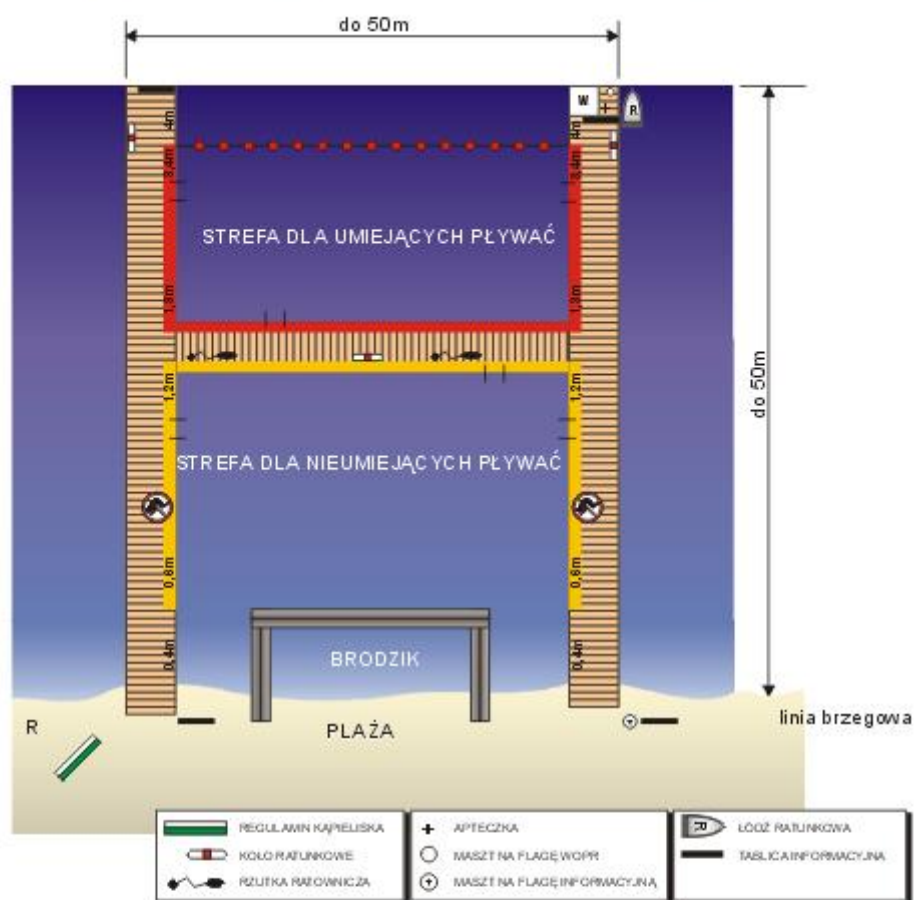
2. 6. 1. JEZIORA.

Przy wyborze miejsca na kąpielisko nad jeziorem trzeba zwrócić uwagę na kilka rzeczy. Dogodnym miejscem będzie zatoka z dużą plażą o dobrym nasłonecznieniu. Jednak muliste czy gwałtownie opadające dno będą czynnikami eliminującymi takie miejsce. Niesprzyjające są również ujścia zimnych rzek i strumieni w pobliżu kąpieliska, wodorosty, szuwary, bezpośrednie sąsiedztwo szlaków żeglownych i budowli hydrotechnicznych.

Przy ustalaniu stref dla osób nie umiejących i umiejących pływać należy stosować się do wymogów obowiązujących przepisów, chodzi tutaj o wymogi głębokości i odległości.

Sprzęt ratunkowy na lądzie i łodzi przez cały czas otwarcia kąpieliska powinien być gotowy do użycia. Koła i rzutki wisieć powinny w pobliżu lustra wody w miejscach widocznych. Sprawdzają się one bardzo dobrze zwłaszcza na kąpieliskach wyposażonych w pomosty [6].

SCHEMAT KĄPIELISKA (JEZIORO)

Rys.2. Schemat kąpieliska na jeziorze [8].

2. 6. 2. RZEKI.

Podstawowym warunkiem przy ustaleniu miejsca jest spokojny, wolny nurt (maksymalnie 1m/s). Bardzo istotny jest brak przykos i głębin. Oczywiście brzeg powinien być łagodny i nasłoneczniony.

Ze względu na ciągły ruch wody ustawienie stref na rzece jest o wiele trudniejsze. Przy szerokim korycie, czy obszernym rozlewisku o małej prędkości nurtu można ustawić boje w taki sam sposób jak na wodach stojących. Jeśli prąd rzeki jest mocniejszy, granica kąpieliska musi być odpowiednio ukształtowana. Dotyczy to ustawienia boi czerwonych, które w dolnej części kąpieliska powinny znajdować się bliżej brzegu. Na kąpieliskach rzecznych nie robimy brodzika dla dzieci ze względu na brak wody stojącej.

Na kąpieliskach rzecznych ustawienie ratowników musi być zgodne z obowiązującymi przepisami ale ustawienie łodzi ratunkowej zależne jest od specyfiki danego akwenu. Najczęściej łódź ratownicza będzie stacjonować w dolnej części kąpieliska.

Sprzęt ratowniczy i jego ustawienie jest takie same jak na kąpieliskach nad wodami stojącymi [6].

2. 7. KĄPIELISKA NADMORSKIE.

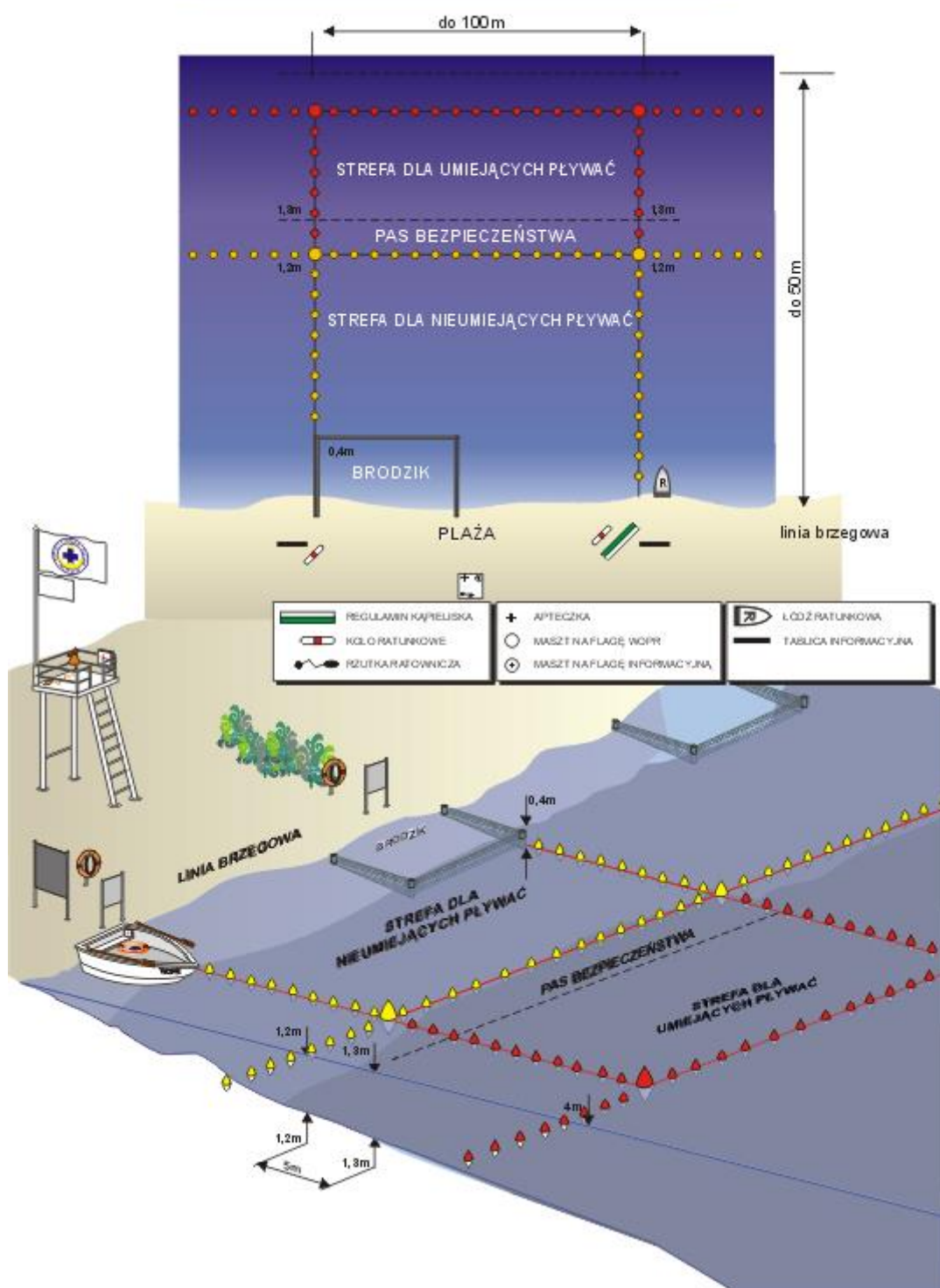
Często lokalizacja kąpieliska nadmorskiego jest narzucona przez istniejące dojścia lub drogi dojazdowe prowadzące na plażę. Przy wyborze miejsca trzeba stosować się do przepisów ogólnych dotyczących organizacji kąpielisk i nie organizować ich w miejscach stwarzających zagrożenie dla uczestników (porty, tory wodne). Należy też unikać organizacji kąpielisk w pobliżu ostróg i innych budowli wychodzących w morze. Jeśli takie znajdują się na terenie kąpieliska, to należy zapewnić tam obecność łodzi ratowniczej.

Charakterystyczne dla dna morskiego są występujące po sobie rewy i rowy oraz częste ich zmiany. Wymaga to codziennej kontroli głębokości i ewentualnej korekty ustawienia boi.

Wieże ratownicze powinny być usytuowane z uwzględnieniem falowania występującego na danym akwenie. Duże falowanie może powodować podmycie stanowisk ratowniczych [3, 6].

Podstawową łączność na kąpieliskach nadmorskich powinien stanowić system VHF. Umożliwia on w razie potrzeby natychmiastowe uruchomienie Morskiej Służby Poszukiwania i Ratownictwa (od SAR – Search and Rescue) na kanale 16.

SCHEMAT KĄPIELISKA (MORZE -przykład jednego sektora)

Rys.3. Schemat kąpieliska nadmorskiego [8].

3. ORGANIZACJA MIEJSCA DO UDZIELANIA POMOCY.

Często miejscem udzielania pomocy w przypadku resuscytacji czy też innych poważnych zdarzeń na kąpielisku będzie miejsce zastania poszkodowanego lub miejsce wyciągnięcia osoby z wody. Jednak każde kąpielisko zorganizowane i pływalnia muszą posiadać punkt udzielania pierwszej pomocy medycznej. Punkt taki musi być wyposażony w odpowiedni zgodny z przepisami sprzęt medyczny, leki oraz artykuły sanitarne (załącznik numer 4). Dodać trzeba, że ze względu na wiek obowiązujących przepisów nie spełniają one wymaganych standardów ratownictwa medycznego i środki tam wymienione nie zabezpieczają w stopniu podstawowym bezpieczeństwa osób korzystających z kąpielisk i pływalni.

Co się tyczy leków to dostępne są na rynku różne leki o działaniu podobnym do pyralginy, która jest lekiem obowiązkowym. Dodać też trzeba, że powodować ona może u pewnej grupy pacjentów odczyn uczuleniowy. Kąpielisko powinno zatem być wyposażone w alternatywne leki.

Ponadto amoniak jest środkiem już nie stosowanym, i wycofanym z użycia, a mimo to ciągle widnieje w spisie obowiązujących farmaceutyków.

Jeśli chodzi o sprzęt medyczny, to przepisy nie uwzględniają niezbędnego sprzętu potrzebnego do ratowania osób z urazem kręgosłupa. Są to deska ortopedyczna z systemem unieruchomienia głowy – obowiązkowo pływająca, oraz kołnierz ortopedyczny unieruchamiający odcinek szyjny kręgosłupa. Sprzęt taki powinien znajdować się obowiązkowo na każdej pływalni oraz innych kąpieliskach. Deska taka ponadto doskonale zastępuje nosze, które są wtedy zbędne.

Ustawa nie wymienia również ssaka, potrzebnego często przy resuscytacji krążeniowo-oddechowej oraz innego sprzętu zwiększającego skuteczność akcji ratowniczej np. zbieraki, unieruchomienia pneumatyczne.

Ilość danego sprzętu i leków powinna być dostosowana do potrzeb danego kąpieliska.

4. SPRZĘT WYKORZYSTYWANY DO RATOWNICTWA WODNEGO.

4. 1. BOJA SP.

Boja może służyć jako sprzęt asekuracyjny ratownika oraz jako sprzęt ratowniczy. Zaletą jej jest duża wyporność. Ratownik ma na sobie szelki połączone liną z boją. Ma ona bardzo opływowy kształt. Płynąc nie stawia niemal żadnego oporu. Bojkę podaje się tonącemu z małej odległości by mógł ją chwycić i być później holowanym. Przy użyciu boi można holować osobę zmęczoną, przytomną i nieprzytomną. Boja SP sprawdza się na każdym rodzaju kąpieliska. Powinna być ujęta w ustawie jako sprzęt obowiązkowy na kąpieliskach na wyposażeniu osobistym każdego ratownika.

4.2. KOŁO RATUNKOWE

Jest sprzętem obowiązkowym na każdym kąpielisku. Jednak właściwe

zastosowanie znajduje na kąpieliskach otoczonych pomostami, w przystaniach i

portach. Nie znajduje zastosowania na kąpieliskach morskich. Jest mało poręczne w użyciu. Osiągana precyzja rzutu jest dużo mniejszą niż przy użyciu rzutki rękawowej. W przypadku uderzenia (trafienia) w tonącego może doprowadzić do powstania dodatkowych urazów, a nawet utraty przytomności. Zaletą natomiast jest bardzo duża pływerność. Po dopłynięciu do ratowanego możemy koła użyć jako przedłużenia ramienia ratownika, podając go ratowanemu lub wykorzystać jako "deskę" pływającą z ratowanym w powrocie do brzegu. Rzut należy wykonać tuż przed tonącego, aby koło siłą rozpędu spłynęło do niego.

4. 3. KOŁOWRÓT

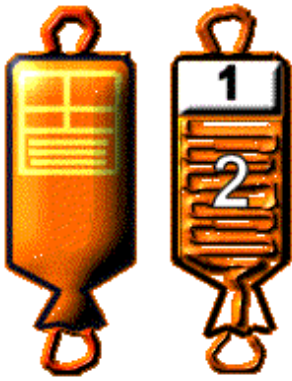
Jest bardzo dobrą asekuracją ratownika oraz dużą pomocą przy dostarczaniu poszkodowanego na brzeg. Nietonąca lina asekuracyjna na kołowrotku zakończona jest szelkami. Użycie kołowrotka wymaga zgrania zespołu ratowników. Jeden, najszybszy ratownik płynie w szelkach do ratowanego pozostali zabezpieczają rozwijając się swobodnie linę. Po opanowaniu tonącego i daniu sygnału, ratownicy na brzegu chwytają linę i ciągną (bez szarpnięć) jeden za drugim w głąb plaży. Ciągnięty ratownik, musi skupić się na przytrzymaniu tonącego. Łatwiejszą w użyciu wersją kołowrotka jest zasobnik z liną. Kołowrotek czy zasobnik są niezastąpione na kąpieliskach nadmorskich oraz w ratownictwie lodowym i w wodach szybko płynących.

4. 4. RZUTKA RĘKAWOWA (SZWEDZKA).

Rzutka rękawowa to rękaw z materiału obciążony na końcu ciężarkami (1). Linka o długości 25 m (2), znajduje się w rękawie i w czasie rzutu wypłata się z niego. Konstrukcja i sposób klarowania liny umożliwiają natychmiastowe jej

użycie. Powszechnie stosowana jest na wszystkich kąpieliskach, jednak podobnie jak koło ratunkowe prawie nie stosowana na kąpieliskach nadmorskich.

4. 5. RZUTKA PIŁKOWA.

Rzutka piłkowa to piłka umieszczona w siatce sznurowanej z przymocowaną linką. Linka powinna być zbuchtowana lub rozłożona na ziemi tak aby się nie splątała. Rzut należy wykonać w pobliżu tonącego, tak by linka znalazła się w zasięgu jego rąk.

4. 6. PAS RATUNKOWY „WĘGORZ”.

Składa się z podłużnego, elastycznego, nietonącego pływaka. Połączony jest z szelkami, pływającą liną o długości 4 metrów. Szczególnie przydatny w indywidualnych akcjach ratunkowych na wodach otwartych. Stanowi również asekurację ratownika. Holowany za ratownikiem stawia minimalny opór. W momencie dopłynięcia oplata się ratowanego pasem i zapina karabińczyk przez co można holować również osobę nieprzytomną. Tak ukształtowany pas zachowuje się jak klasyczne koło.

4. 8. ŁÓDŹ WIOSŁOWA, KAJAK RATOWNICZY.

Łodzie wiosłowe stanowią wyposażenie większości kąpielisk. Jednak przepisy nie stanowią jakie łodzie mogą

być wykorzystywane w ratownictwie. Stosowane powszechnie nie nadają się w pełni do ratownictwa z kilku powodów.

Łódź ratownicza powinna być niezatapiałna to znaczy posiadać komory powietrzne. Specjalne otwory umożliwiające odpływ wody dostającej się do kokpitu sprawiają, że łódź ratownicza zachowuje w pełni swoje parametry nawet przy zalewaniu jej przez fale. Jest to bardzo istotne na kąpieliskach morskich.

Dodatkowo budowa części rufowej powinna umożliwić łatwe wyciągnięcie osoby nieprzytomnej z wody na pokład. Łódź ratownicza stosowana na oceanie

Obecnie, żadne ze stosowanych na kąpieliskach krajowych łodzi nie spełniają powyższych wymogów.

Łódź ratownicza BL-2

O wiele lepiej od łodzi sprawdzają się stosowane od wielu lat na świecie kajaki ratownicze. Spisują się one wyjątkowo dobrze w warunkach morskich. Duża fala nie stanowi dla nich żadnego zagrożenia, a ratownik szybko i sprawnie dopływa na nim do osoby tonącej. Dodatkowym ich atutem jest niewielka waga umożliwiająca transport przez jedną osobę oraz większą w porównaniu do łodzi wiosłowej manewrowość.

Kajak ratowniczy typu SIT ON TOP.

4. 9. ŁÓDŹ MOTOROWA, SKUTER WODNY.

Podobnie jak w przypadku łodzi wiosłowych, ustawa nie określa parametrów jakimi powinna charakteryzować się ratownicza łódź motorowa. Powszechnie stosowane często są łodziami turystycznymi z wysokimi burtami uniemożliwiającymi lub bardzo utrudniającymi wyciągnięcie osoby z wody. Często spotyka się łodzie

płaskodenne sprawujące się dzielnie tylko na płaskiej wodzie.

Podstawową jednostką wykorzystywaną do ratownictwa wodnego powinny być łodzie typu RIB, (Rigid Inflatable Boats) zwane hybrydami.

Łódź taka, to połączenie sztywnego dna z laminatu lub stopu metali lekkich z pneumatycznym kołnierzem komór wypornościowych stanowiącym burty.

W warunkach dużego falowania i zbyt płytkich wód dla jednostek ratownictwa wodnego (zwłaszcza w warunkach morskich) doskonale sprawdziły się lekkie i łatwe w transporcie skutery wodne. Przy zastosowaniu skuteru nie potrzeba specjalistycznego slipu czy dźwigu do zrzucenia go na wodę. Jego waga i napęd strugo wodny powodują, że dwóch ratowników rusza do akcji z każdego terenu.

Największą wartością zastosowania skuteru w ratownictwie wodnym na akwenie morskim jest możliwość szybkiego podjęcia akcji ratowniczej w najgorszych nawet warunkach pogodowych.

Z doświadczeń ratowników włoskich i australijskich w pracy na kąpieliskach morskich wynika, że akcja przy udziale skuteru wodnego wyposażonego w platformę jest niewątpliwie krótsza o około 1/3 w stosunku do analogicznych działań z zastosowaniem łodzi typu RIB.

Dodatkową zaletą zastosowania skuteru jako środka ratowniczego jest możliwość jego startu z każdego niemal rodzaju brzegu oraz niezawodność w każdych warunkach hydrometeorologicznych.

Napęd strugo wodny w jaki wyposażone są skutery posiada przewagę nad klasycznym (śruba silnika zaburtowego) w przydatności w ratownictwie wodnym, gwarantując bezpieczeństwo ratowanego (lub ratownika

w razie wypadku na skuterze), nie powodując obrażeń.

Jednak największą wartością staje się fakt niezawodności. Skuter wodny po wywrotce „do góry nogami” posiada zdolność ponownego odpalenia i ruszenia do akcji. Jednostka z silnikiem doczepnym nie jest w stanie płynąć dalej.

Przy doborze skutera mającego służyć do celów ratowniczych należy wziąć pod uwagę kilka istotnych kryteriów:

- stabilność na wodzie, która uzyskana jest w wersji 3-miejscowej,
- minimalna moc silnika 100 KM, zapewniająca pracę przy dużych obciążeniach (dwóch ratowników, platforma i uszkodzony) nierzadko w trudnych warunkach pogodowych,
- bieg wsteczny ułatwiający manewrowanie w bezpośredniej bliskości tonącego w różnych warunkach (zafalowanie, wiatr, prąd),
- niezawodność pracy napędu – system odwadniania zabezpieczający silnik przed działaniem wody (zalanie silnika),
- system wtryskowy paliwa gwarantujący niezawodny start silnika, posiadający dodatkowy atut ekonomiczny, niższe zużycie paliwa.

Pracujący na kąpielisku skuter wyposażony musi być we właściwie rozmieszczone uchwyty do zaczepu platformy ratunkowej stanowiącej integralną część kompletnego środka ratunkowego [9].

ZAŁĄCZNIK NR 1.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA z dnia 16 października 2002 r.
w sprawie wymagań, jakim powinna odpowiadać woda w kąpieliskach.
(Dz. U. Nr 183, poz. 1530)

§ 1. Rozporządzenie określa wymagania, jakim powinna odpowiadać woda w kąpieliskach, częstotliwość pobierania próbek wody przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej, metodyki referencyjne analiz i sposób oceny, czy wody odpowiadają wymaganym warunkom, oraz sposób informowania ludności o jakości wody w kąpieliskach. Wymagania określone w rozporządzeniu stosuje się do kąpielisk morskich i śródlądowych zorganizowanych i wykorzystywanych tradycyjnie.

§ 2. Woda w kąpieliskach powinna odpowiadać wymaganiom określonym w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

§ 3. 1. Ustala się minimalną częstotliwość pobierania próbek wody w kąpieliskach, w okresie od dnia 1 kwietnia do dnia 30 września co 2 tygodnie, z zastrzeżeniem ust. 2, 3 i 4.

2. W przypadku kąpielisk śródlądowych badania próbek wody po raz pierwszy w danym roku przeprowadza się 14 dni przed rozpoczęciem sezonu. Właściciel (zarządca) kąpieliska zawiadamia pisemnie państwowego powiatowego inspektora sanitarnego o planowanym terminie rozpoczęcia sezonu.

3. Próbkę wody z kąpielisk wyłączonych z kąpeli w latach poprzednich przez okres dłuższy niż dwa kolejne lata należy pobierać z dwukrotnie większą częstotliwością niż określona w ust. 1.

4. Jeżeli badania próbek wody w latach poprzednich wykazały, że wartości wskaźników bakteriologicznych i fizykochemicznych, jakim powinna odpowiadać woda w kąpieliskach, są korzystniejsze niż określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia, państwowy wojewódzki inspektor sanitarny na wniosek państwowego powiatowego inspektora sanitarnego lub właściciela (zarządcy) kąpieliska może wyrazić zgodę na zmniejszenie o połowę częstotliwości pobierania próbek wody do badania określonej w ust. 1.

§ 4. 1. Próbkę wody do badania pobiera się w kąpieliskach:

- 1) jeżeli długość plaży kąpieliska nie przekracza 1,5 km - co najmniej w 2 miejscach, w których występuje największe dzienne zagęszczenie kąpiących się osób;
- 2) jeżeli długość plaży kąpieliska wynosi więcej niż 1,5 km - w miejscach określonych w pkt 1 oraz dodatkowo - w miejscach odległych nie więcej niż 750 m od miejsc określonych w pkt 1.

2. W razie podejrzeń dotyczących zanieczyszczenia wody w kąpielisku, a w szczególności w przypadku awaryjnych zrzutów ścieków lub gwałtownych zmian atmosferycznych, liczba miejsc pobierania próbek wody powinna być zwiększona w stosunku do określonych w ust. 1, a w kąpieliskach zorganizowanych na wodach płynących - próbki wody powinny być pobierane również z miejsc powyżej kąpielisk. W takich przypadkach zakres badań fizykochemicznych powinien być rozszerzony o parametry określone w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

3. Liczbę miejsc pobierania próbek wody każdorazowo, indywidualnie dla poszczególnych kąpielisk, ustala państwowy powiatowy inspektor sanitarny.

4. Próbkę wody pobiera się z głębokości 30 cm pod powierzchnią wody, z wyjątkiem próbek do oznaczania oleju mineralnego, które pobiera się z powierzchni wody.

§ 5. 1. Badania mikrobiologiczne wody w kąpieliskach obejmują określenie:

- 1) liczby bakterii grupy coli typu kałowego, ogólnej liczby bakterii grupy coli w 100 ml wody - oznaczanych metodą probówkową (NPL) lub metodą filtrów membranowych (FM);
- 2) liczby paciorkowców kałowych w 100 ml wody w tych kąpieliskach, w których wyniki kontroli wskazują na możliwość ich występowania w liczbie przekraczającej dopuszczalne wartości lub jeżeli jakość wody uległa pogorszeniu - oznaczanej metodą probówkową (NPL) lub metodą filtrów membranowych (FM);
- 3) obecności pałeczek Salmonella w 1 l wody - oznaczanej metodą filtrów membranowych (FM) z wstępnym namnażaniem w podłożu płynnym i posiewem na podłoże różnicująco selektywne (FM + RS).

2. Badania fizykochemiczne obejmują oznaczenie: odczynu, barwy, zapachu, olejów mineralnych, substancji powierzchniowo czynnych, fenoli, przezroczystości, osadów oraz, jeżeli istnieje tendencja do eutrofizacji wody, dodatkowo: azotu ogólnego, azotu amonowego,

azotu azotanowego, fosforanów - metodami wymienionymi w załącznikach nr 1 i 2 do rozporządzenia.

3. W przypadku gdy jakość wody uległa pogorszeniu, badania mikrobiologiczne obejmują badania na obecność enterowirusów w 10 l wody, określonych metodą polegającą na zagęszczeniu próbki wody poprzez filtrację, flokulację lub odwirowanie i hodowli komórkowych (Z + HK) lub metodą zagęszczenia i zastosowania techniki PCR (badania genetyczne: Z + PCR); badania fizykochemiczne tej wody obejmują oznaczenie cyjanków oraz metali ciężkich: arsenu, kadmu, chromu, ołowiu, rtęci - metodami spektrometrii UV/VIS lub atomowej spektrometrii absorpcyjnej, zgodnie z załącznikiem nr 2 do rozporządzenia.

4. Zakres badań może być ograniczony do wskaźników pochodzących ze źródła pogorszenia jakości wody w kąpielisku.

§ 6. 1. Woda w kąpielisku odpowiada warunkom określonym w załączniku nr 1 do rozporządzenia, jeżeli w wyniku badania próbek wody pobranej zgodnie z § 3 i 4 stwierdza się, że odpowiada ona wymaganym wskaźnikom i parametrom:

1) w co najmniej 80% próbek - w zakresie wskaźników liczby bakterii grupy coli i bakterii grupy coli typu kałowego;

2) w co najmniej 95% próbek - w zakresie pozostałych wskaźników i parametrów, pod warunkiem że:

a) w co najwyżej 5% próbek, które nie odpowiadają wymaganym wskaźnikom i parametrom, woda nie wykazuje odchyłeń od podanych najwyższych wartości dopuszczalnych wskaźników i parametrów nie więcej niż w 50%, z wyjątkiem pH, tlenu rozpuszczonego i wskaźników bakteriologicznych,

b) kolejne próbki wody pobierane zgodnie z § 3 i 4 spełniają warunki określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

2. Przy obliczaniu procentu próbek nie bierze się pod uwagę odchyłeń od najwyższych dopuszczalnych wartości, jeżeli są one skutkiem powodzi, innych katastrof naturalnych lub anomalii pogodowych.

§ 7. W przypadku wydania przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej orzeczenia o nieprzydatności wody do kąpieli w kąpielisku, państwowy powiatowy inspektor sanitarny powiadamia pisemnie o wydanym orzeczeniu właściciela (zarządcę) kąpieliska i jednostkę samorządu terytorialnego, właściwą ze względu na miejsce położenia kąpieliska, oraz użytkowników kąpieliska - w formie komunikatu w lokalnych środkach przekazu.

Załącznik nr 1.

**WYMAGANIA, JAKIM POWINNA ODPOWIADAĆ WODA W KĄPIELISKACH
(BADANIA PODSTAWOWE)**

Lp	Wskaźniki	Wartość pożądana	Wartość dopuszczalna	Metody badania
Bakteriologiczne				
1	Liczba bakterii Escherichia coli lub bakterii grupy coli typu kałowego (bakterie grupy coli termotolerancyjne) /100 ml	do 100	do 1.000	NPL lub FM
2	Liczba bakterii grupy coli/100ml	do 500	do 10.000	NPL lub FM
3	Liczba paciorkowców kałowych (enterokoków)/100 ml	do 100	do 400	NPL lub FM
4	Salmonella/1.000 ml	nieobecne	nieobecne	FM + RS
Fizykochemiczne				
5	pH	od 6 do 9	od 6 do 9	E
6	Barwa	akceptowalna	akceptowalna	O
7	Zapach w temp. 20 - 25 ° C	naturalny	akceptowalna	O
8	Oleje mineralne	niewidoczna plama na powierzchni 10 mg/l	niewidoczna plama na powierzchni 10 mg/l	O
9	Substancje powierzchniowo czynne reagujące z błękitem metylowym	brak trwałej piany do 0,3 mg/l	brak trwałej piany do 0,5 mg/l	O,S
10	Fenol w mg/l	poniżej 0,005	zapach nieobecny do 0,005 mg/l	O, GC
11	Przezroczystość	2 m	1 m	O
12	Tlen rozpuszczony (% nasycenia O ₂)	80 do 120	powyżej 80%	E
13	Biochemiczne zapotrzebowanie tlenu w mg O ₂ /l (BZT ₅)	do 6 mg O ₂ /l	do 6 mg O ₂ /l	S
14	Osady smoliste, przedmioty pływające (drewno, plastik, butelki)	brak	brak	O
15	Zakwity sinic	dopuszcza się ilości niepowodujące zmiany barwy i zmętnienia oraz / lub zapachu	dopuszcza się ilości niepowodujące zmiany barwy i zmętnienia oraz / lub zapachu	O

Oznaczenia:

NPL - metoda próbowa

FM - metoda filtracji membranowej

FM + RS - zagęszczanie metodą filtracji membranowej + posiew na podłoża różnicująco wybiórcze

O - ocena organoleptyczna

S - spektrometria UV/VIS

E - elektrometryczne

GC - chromatografia gazowa

Załącznik nr 2.

**WYMAGANIA, JAKIM POWINNA ODPOWIADAĆ WODA W KĄPIELISKACH
(BADANIA ROZSZERZONE)**

Lp	Wskaźnik/parametry	Dopuszczalne wartości	Metody badań
Fizykochemiczne			
1	Zawiesiny ogólne (z wyjątkiem nagłych przyborów wody) mg/l	30	G
2	Chemiczne zapotrzebowanie tlenu w mg O ₂ /l metodą nadmanganianową	20	S
3	Tlen rozpuszczony w mg O ₂ /l	co najmniej 5	E
4	Azot amonowy w mg/l	3	S
5	Azot azotanowy w mg/l	7	S
6	Azot ogólny w mg/l	10	S
7	Fosforany rozpuszczone w mg/l	0,6	S
8	Fosfor ogólny w mg/l	0,25	S
9	Arsen w mg As/l	0,05	S, AAS
10	Chrom ⁺³ w mg/l	0,1	S, AAS
11	Chrom ⁺⁶ w mg/l	0,03	S, AAS
12	Kadm w mg/l	0,03	S, AAS
13	Ołów w mg/l	0,05	S, AAS
14	Rtęć w mg/l	0,005	S, AAS
15	Cyjanki w mg/l:		S
	- wolne	0,01	
	- związane	2	
Mikrobiologiczne			
16.	Enterowirusy/10 l	nieobecne	Z+HK lub Z+PCR

Oznaczenia:

PCR - badania genetyczne

HK - hodowle komórkowe

Z - zagęszczanie próbki metodą filtracji, flokulacji lub przez odwirowanie

E - elektrometryczna

G - grawimetryczna

S - spektrometria UV/VIS

AAS - atomowa spektrometria absorpcyjna

Wzory znaków: zakazu, ostrzegawczych i informacyjnych.

§ 1.

Znaki zakazu oraz ostrzegawcze obowiązują na odległość podaną na obrzeżu znaku, licząc w metrach w jedną i drugą stronę od znaku. Jeżeli na znaku nie ma podanej odległości, obowiązuje on na obszarze wodnym w zasięgu wzroku.

I. Znaki zakazu

§ 2.

1. Znaki zakazu wskazują rodzaj zakazu i określają jego przyczynę.
2. Znakami zakazu są:

1) znak "kąpiel zabroniona",

2) znak "kąpiel zabroniona-szlak żeglowny",

3) znak "kąpiel zabroniona-most",

4) znak "kąpiel zabroniona-spiętrzenie wody",

5) znak "kąpiel zabroniona-woda skażona",

6) znak "kąpiel zabroniona-woda pitna",

7) znak "kąpiel zabroniona-hodowla ryb",

8) znak "skakanie do wody zabronione",

9) znak "strefa ciszy".

§ 2.

Znaki zakazu, o których mowa w § 2., mają kształt okrągły o średnicy 60 cm .

II Znaki ostrzegawcze

§ 4.

1. Znaki ostrzegawcze uprzedzają kąpiących się o niebezpiecznych miejscach na obszarze wodnym i wskazują przyczynę niebezpieczeństwa.
2. Znakami ostrzegawczymi są:

1) znak "wiry",

2) znak "niebezpieczna głębokość wody",

3) znak "nagły uskok",

4) znak "pale",

5) znak "skały podwodne",

6) znak "kamieniste dno",

7) znak "sieci rybackie",

8) znak "wodorosty",

9) znak "zimna woda",

§ 5.

Znaki ostrzegawcze o których mowa w § 4., mają kształt trójkątów równobocznych, których wierzchołków skierowany jest ku górze. Długość jednego boku trójkąta wynosi 75 cm .

III. Znaki informacyjne

§ 6.

1. Znaki informacyjne wskazują, że w pobliżu znaku znajdują się podane na znaku obiekty i urządzenia.

2. Znakami informacyjnymi są

1) znak "plaża strzeżona",

2) znak "punkt medyczny",

3) znak "telefon".

§ 7.

Znaki informacyjne, o których mowa w § 6., mają kształt prostokąta o wymiarach 80 cm x 60 cm [3]

ZAŁĄCZNIK NR 3.

REGULAMIN KĄPIELISKA STRZEŻONEGO

1. Kąpielisko jest obiektem URZĘDU MIASTA.
2. Kąpielisko jest czynne codziennie w godzinach 0900-1700.
3. Dzieci do lat 7 mogą przebywać na terenie kąpieliska wyłącznie pod opieką osób dorosłych.
4. Zabrania się:
 - a) wstępu osobom, których stan wskazuje na spożycie alkoholu,
 - b) sprzedaży, podawania, wnoszenia i spożywania napojów alkoholowych na terenie kąpieliska.
5. Osoby przebywające na terenie kąpieliska obowiązują noszenie stroju kąpielowego.
6. Leżakowanie dozwolone jest na całym terenie kąpieliska z wyjątkiem stref wydzielonych liną z chorągiewkami.
7. Ratownikami są osoby noszące czerwone spodenki i żółte koszulki z emblematami WOPR.
8. Osoby przebywające na terenie kąpieliska obowiązane są stosować się do poleceń ratowników.
9. Kąpiel dozwolona jest w czasie godzin otwarcia kąpieliska, gdy wywieszona jest biała flaga.
10. Osobom znajdującym się na terenie kąpieliska nie wolno:
 - a) przekraczać granicy strefy oznaczonej bojami żółtymi (głębokość do 1.20m), jeśli nie umieją pływać,
 - b) przekraczać granicy strefy oznaczonej bojami czerwonymi (głębokość do 3m),
 - c) wchodzić do wody wbrew zakazowi ratowników oraz w czasie, w którym wywieszona jest czerwona flaga,

- d) przekraczać granicy stref oznakowanych liną z chorągiewkami
 - e) zakłócać wypoczynku innych osób, popychać i wrzucać do wody,
 - f) wchodzić na wieże i łodzie ratownicze,
 - g) pływać na pontonach, materacach i innym sprzęcie pneumatycznym pływającym za strefą żółtych boi,
 - h) korzystać ze sprzętu pływającego w strefie wyznaczonej do kąpiel,
 - i) wprowadzać zwierząt gospodarskich i domowych,
 - j) łowić ryb,
 - k) zaśmiecać i brudzić terenu kąpieliska,
 - l) niszczyć urządzeń i sprzętu kąpieliska.
11. Grupy zorganizowane zgłaszają swoją obecność u starszego ratownika.
12. Osoby naruszające porządek publiczny lub przepisy niniejszego regulaminu będą usuwane z terenu kąpieliska.
13. Osoby niszczące i uszkodzające sprzęt wodny lub urządzenia kąpieliska ponoszą odpowiedzialność materialną za wyrządzone szkody.
14. Skargi i wnioski należy składać kierownikowi kąpieliska.

ZAŁĄCZNIK NR 4.

WYKAZ SPRZĘTU MEDYCZNEGO, LEKÓW I ARTYKUŁÓW SANITARNYCH, W KTÓRE POWINNY BYĆ WYPOSAŻONE PŁYWALNIE I KĄPIELISKA

Sprzęt medyczny:

- 1) aparat do sztucznego oddychania - 1 szt.,
- 2) inhalator tlenowy przenośny - 1 szt.,
- 3) nożyczki proste i zakrzywione - 2 szt.,
- 4) opaska uciskowa (szeroka taśma gumowa) - 1 szt.,
- 5) szyna usztywniająca - 3 szt.,
- 6) kieliszek do leków - 1 szt.,
- 7) termometr - 1 szt.,
- 8) maseczki do sztucznego oddychania,
- 9) rękawiczki gumowe.

Leki:

- 1) amoniak w ampułkach - 3 amp.,
- 2) Panthenol spray - min. 1 op.,
- 3) krople walerianowe - 30 g,
- 4) krople żołądkowe - 1 op.,
- 5) pyralgin (w tabletkach) - 10 szt.,

6) solutio Jodi spirituosa (jodyna) - 100 g,

7) spirytus skażony - 100 g,

8) woda utleniona - 200 g.

Artykuły sanitarne:

1) agrafki - 6 szt.,

2) chustki trójkątne - 3 szt.,

3) gaza wyjałowiona 1/8 m x 1 m. - 15 szt.,

4) lignina a 100 g - 10 op.,

5) opaska gazowa 4 m x 10 cm - 10 szt.,

6) opaska elastyczna szerokości 10 cm - 4 szt.,

7) opatrunek indywidualny wyjałowiony - 10 szt.,

Rodzaj miejsca do kąpieli	Opis obiektu	Wymiary	Warunki bezpiecznej kąpieli
Pływalnia	Obiekt przeznaczony do kąpieli, wyposażony w sztuczny zbiornik, posiadający zaplecze sanitarne. Pływalnie muszą być trwale odgródzone i zamykane, gdy nie dyżuruje służba ratownicza.	Pływalnie wymiarowe umożliwiają rozgrywanie zawodów pływackich- mają długość 25 m lub 50 m. Szerokość niecki uwzględnia liczbę torów pływackich (5,6,8 torów o szerokości od 2 do 2,5 m).	- zabezpieczenie ratownicze - przepisowy sprzęt ratunkowy - sprzęt medyczny - widoczne znakowanie głębokości - stężenie chloru do 0.5 mg/l
Kąpielisko zorganizowane	Teren na stałe przystosowany do kąpieli, z plażą, obejmujący trwale oznakowane strefy i obiekty rekreacyjne, sanitarne i socjalne.	Odległość linii końcowej od brzegu- 50 m. Długość linii brzegu kąpieliska może być dowolna (za jednostkę przyjmuje się 100 m) Maksymalna głębokość: - 4 m dla pływających (czerwone	- zabezpieczenie ratownicze - przepisowy sprzęt ratunkowy - sprzęt medyczny - warunki atmosferyczne: ● temp. wody min. 14°C ● szybkość wiatru do 5*B ● fala do 70 cm

Kąpielisko prowizoryczne	Teren sezonowo przystosowany do kąpeli, z plażą, obejmujący prowizorycznie oznakowane strefy oraz podstawowe urządzenia sanitarne.	boje) - 1,2 m dla nie umiejących pływać (żółte boje) ; pas bezpieczeństwa o szerokości 5 m, gdzie głębokość sięga 1,3 m - 0,4 m brodzik dla małych dzieci, ogrodzony siatką do dna.	● widoczność co najmniej 50 m ● brak prądów wstecznych - oznaczenie stref dla kąpiących się
Kąpiel w warunkach turystycznych	Gdy na danym akwenu nie ma zakazu kąpeli, można samemu znaleźć dogodny do kąpeli i bezpieczny miejsce.	Wymiary są dostosowane do umiejętności osób kąpiących się. Dla grupy nie pływającej głębokość wody sięga najniższemu do pasa. Dla pływających- głębokość wody jak na kąpieliskach.	- określenie obszaru pływania lub do kąpeli - określenie zasad bezpiecznej kąpeli - dowolny środek ratunkowy - podczas kąpeli w grupach zorganizowanych jest ratownik

8) prestoplat i poloplast - 10 szt.

ZAŁĄCZNIK NR 5.

Charakterystyka kąpielisk.

[7]

LITERATURA

1. Ustawa z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej, art. 54.
2. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 12 listopada 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków i uprawnień specjalistycznych organizacji ratowniczych, warunków ich wykonywania przez inne organizacje ratownicze oraz rodzaju i wysokości świadczeń przysługujących ratownikom górskim i wodnym w związku z udziałem w akcji ratowniczej.
3. Rozporządzenie Rady Ministrów nr 358 z dnia 6 maja 1997 r. w sprawie określenia warunków bezpieczeństwa osób przebywających w górach, pływających, kąpiących się i uprawiających sporty wodne, paragraf 8, 9, 10, 11, 12, 15. Oraz załącznik nr 4 dotyczący szczegółowych warunków bezpieczeństwa kąpeli osób korzystających z kąpielisk i pływalni, załącznik nr 5 – wzory znaków zakazu, ostrzegawczych i informacyjnych, załącznik numer 6 dotyczący wykazu sprzętu medycznego, leków i artykułów sanitarnych, w które powinny być wyposażone kąpieliska, (Dz. U Nr 57 z dnia 7 czerwca 1997 r.).
4. Ustawa nr 198 z dnia 17 maja 1990 r. o podziale zadań i kompetencji określonych w ustawach szczegółowych pomiędzy organy gminy a organy administracji rządowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 34 z dnia 26 maja 1990 r.)
5. Zarządzenia porządkowe Urzędów Morskich w sprawie uprawiania żeglugi rekreacyjno-sportowej po wodach morskich.
6. P. Błasiak, M. Chadaj, K. Kurek, Ratownictwo wodne – vademecum, Warszawa 2001.

7. W. Wiesnner, B. Kowalewski, Tablice pogładowe z ratownictwa wodnego, Warszawa 2000.
8. D. Skalski, Bezpieczny wypoczynek nad wodą. Poradnik multimedialny, Skarszewy 2001.
9. M. Wojciechowski, Wytyczne jakimi powinien się charakteryzować skuter wodny wykorzystywany w ratownictwie wodnym, Gdynia 2003.